

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **P. P.**, zastoupeného advokátem JUDr. Emilem Fleglem, K Chaloupkám, 3170/2, Praha 10, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, Žižkova 1882/57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2023, čj. KUJI 102092/2023, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2025, čj. 32 A 1/2024-21,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2025, čj. 32 A 1/2024-21, **se ruší**
a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Moravské Budějovice uznal žalobce rozhodnutím ze dne 10. 10. 2023 vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 8. 2023 jako řidič motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 29 km/h. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce odvolání. V odvolacím řízení mj. namítal, že v době změření rychlosti vozidlo neřídil a policejní hlídka se za ním nerozjela bezprostředně po změření rychlosti, ale zastihla jej až cca 10 minut od změření rychlosti u zaparkovaného vozidla. Krajský úřad odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[3] Žalobce se proti rozhodnutí krajského úřadu bránil žalobou. Krajský soud v Brně posoudil jako důvodnou námitku žalobce, podle níž se žalovaný nedostatečně vypořádal s tvrzením žalobce, že není pachatelem. Krajský soud shledal, že žalovaný nedostatečně

prokázal skutkový stav, když učinil závěr o tom, že je žalobce pachatelem, pouze na základě oznámení přestupku, úředního záznamu, záznamu z měřicího zařízení, ověřovacího listu měřicího zařízení a výpisu z evidenční karty řidiče. Za rozhodující pokládal skutečnost, že žalobce přestupku odlišnou verzí skutkového děje, která nekorespondovala s verzí vyplývající z úředního záznamu. Tím žalobce založil rozumnou pochybnost, že se přestupku nedopustil, a proto nebylo možné v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout o jeho vině, aniž by krajský úřad potvrdil verzí skutkového děje vyplývající z úředního záznamu dalším dokazováním. Krajský soud proto rozhodnutí krajského úřadu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení za účelem doplnění dokazování.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení a pro nepřezkoumatelnost, a navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nezákonnost stěžovatel spatřuje v chybném posouzení otázky, zda dostatečně prokázal skutkový stav k tomu, aby na jeho základě mohl dovodit, že se žalobce dopustil přestupku. Ničím nepodložené tvrzení žalobce, že vozidlo v rozhodnou dobu neřídil, navíc poprvé namítnuté až v doplnění odvolání, dle stěžovatele nezaložilo rozumnou pochybnost o skutkové verzi vyplývající ze shromážděných důkazů. O účelovosti námitky svědčí i to, že vzdálenost mezi změřením a zastavením vozidla byla pouze 1 km a z úředního záznamu vyplývá, že policejní hlídka měla vozidlo po celou dobu na dohled. Je tedy technicky nemožné, aby údajný jiný řidič stihl daný úsek ujet, zastavit a z auta odejít, aniž by si toho policejní hlídka všimla. Napadeným rozsudkem krajský soud podle stěžovatele nastoluje stav, kdy správní orgán musí ověřovat každou, i zjevně smyšlenou námitku žalobce. V důsledku toho je však porušována zásada hospodárnosti a rychlosti řízení, na níž je správní řízení založeno.

[6] Ze spisového materiálu navíc nevyplývá, že by zasahující policisté porušili své služební povinnosti; k tomu stěžovatel podotýká, že není s to nahrazovat činnost kontrolních orgánů policie.

[7] Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje stěžovatel v zásadním právním pochybení krajského soudu při hodnocení skutkového stavu a v odchýlení se od dosavadní judikatury týkající se obdobných případů.

[8] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne ji jako nepřijatelnou (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Kasační stížnost podaná správním orgánem je přijatelná, dotýká-li se právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; týká-li se právních otázek, které dosavadní judikatura řeší rozdílně; vyvolává-li potřebu

pokračování

učinit tzv. judikatorní odklon; nebo svědčí-li o zásadním pochybení krajského soudu – o nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či o hrubém pochybení při výkladu hmotného či procesního práva (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, čj. 2 Azs 21/2006-59).

[10] NSS shledal, že je kasační stížnost přijatelná. Krajský soud zásadně pochybil při výkladu práva a nesprávně aplikoval judikaturu při posuzování otázky, zda skutkový stav, který vzal stěžovatel za základ napadeného rozhodnutí, je dostačující k závěru o tom, že se žalobce dopustil přestupku.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejprve se ovšem NSS musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které musí přihlídnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[13] Stěžovatel nespecifikoval, v čem namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje. Nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí může dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti, nedostatku důvodů rozhodnutí nebo v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[14] Napadený rozsudek je přezkoumatelný. Krajský soud vysvětlil, z jakého skutkového stavu a právní úpravy při posouzení věci vycházel, vypořádal stěžejní námítky žalobce, v odůvodnění zohlednil vyjádření žalovaného a řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí. To, že je napadený rozsudek přezkoumatelný, ovšem neznamená, že je také zákonný.

[15] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu zejména právě pro jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky, zda se žalobce přestupku dopustil, resp. zda tato skutečnost byla ve správním řízení dostatečně prokázána.

[16] NSS setrvale judikuje, že pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti tak, aby o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti v souladu s požadavky § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je zpravidla dostatečné vycházet z oznámení přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovacího listu silničního radarového rychloměru (např. rozsudky ze dne 22. 5. 2014, čj. 2 As 39/2014-30, ze dne 19. 8. 2016, čj. 6 As 144/2016-36, či ze dne 14. 3. 2019, čj. 1 As 391/2018 - 23). Obdobný názor vyslovil rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14, dle něž je tento postup ústavně konformní a: *„Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“*

[17] Správní orgány v posuzované věci vycházely z oznámení přestupku ze dne 7. 8. 2023, úředního záznamu PČR ze dne 7. 8. 2023, záznamu o přestupku ze dne 7. 8. 2023 (výstup z měřicího zařízení s fotografií), ověřovacího listu k měřicímu zařízení ze dne 29. 3. 2023, formuláře oznámení přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti ze dne 7. 8. 2023, jenž byl přílohou oznámení přestupku, a z výpisu z evidenční karty řidiče. Z uvedených listin vyplývá, že překročení rychlosti u vozidla Mercedes-Benz Sprinter, blíže specifikované RZ, bylo změřeno dne 7. 8. 2023 v 12:49 hod. na pozemní komunikaci č. I/38 v 211,6 km. V úředním záznamu je pak popsán průběh postupu policejní hlídky, která se za vozidlem

vydala bezprostředně po změření rychlosti a vyzvala jej k zastavení, čehož řidič vozidla uposlechl a zastavil ihned, jakmile to bylo možné, v obci Litohoř. Zde byl řidič ztotožněn jako žalobce a bylo mu sděleno, že se v místě měření dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. S tím žalobce nejprve souhlasil, pak si to ale rozmyslel a odmítl vyřešení přestupku v příkazním řízení na místě. Policejní hlídka tedy sepsala oznámení přestupku, s nímž byl žalobce seznámen a bylo mu umožněno se k věci vyjádřit. Toho však nevyužil a oznámení odmítl podepsat.

[18] Následně byla věc postoupena městskému úřadu, který vydal dne 8. 9. 2023 příkaz, jímž shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Proti příkazu podal žalobce blanketní odpor. Věc proto městský úřad projednal ve standardním správním řízení, nicméně žalobce v něm nevyužil svých procesních práv, k věci se nevyjádřil, nic nenamítal ani nenavrhl žádné důkazy. Městský úřad dne 10. 10. 2023 vydal rozhodnutí, kterým opět shledal žalobce vinným. Proti rozhodnutí městského úřadu podal žalobce blanketní odvolání, které dne 31. 10. 2023 písemně doplnil mj. rovněž o námitku, že vůbec nebyl zastaven a ztotožněn, ale policisté stáli u zaparkovaného vozidla v době, kdy žalobce cca ve 13 hod. vyšel z Motorestu u Nováků, kde jej ztotožnili a sdělili mu, že „*před nějakou dobou*“ mu bylo změřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalobce na to měl reagovat tak, že neví, o co se jedná, a k věci se nechce vyjadřovat. Následně měla policie sepsat oznámení přestupku a žalobci neměla být předložena žádná listina k podpisu a nebyla mu ani dána možnost se k věci písemně vyjádřit. Žalobce v doplnění odvolání tvrdil, že v době změření rychlosti vozidlo neřídil a nebylo mu to prokázáno. Neuvedl ovšem, kdo měl vozidlo v době spáchání přestupku řídit, a nenavrhl jakýkoli důkaz k prokázání své verze skutkového stavu.

[19] Stěžejní otázkou v posuzované věci tedy je, zda tvrzení žalobce (obviněného z přestupku), že se přestupku nedopustil (v době změření vozidlo neřídil), uvedené poprvé 2 měsíce od spáchání přestupku v odvolacím řízení, zakládá důvodnou pochybnost o osobě pachatele přestupku, pro niž je třeba přistoupit k dalšímu dokazování.

[20] Krajský soud věc posoudil tak, že žalobcova obecná námitka, že vozidlo neřídil, vznesená poprvé až v odvolacím řízení, založila rozumnou pochybnost, že se přestupku nedopustil, a proto krajský úřad žalobce nemohl shledat vinným v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. S tímto závěrem NSS nesouhlasí.

[21] Krajský soud správně odkázal na judikaturu zdejšího soudu, dle níž obviněnému k tomu, aby nemohl být za přestupek postižen, postačí, aby o otázce, kdo se deliktního jednání dopustil, vznikla rozumná pochybnost (srov. rozsudek ze dne 24. 5. 2006, čj. 2 As 46/2005-55). Nesprávně však posoudil právě onu způsobilost žalobcovy námitky vnést do řízení rozumnou pochybnost o osobě pachatele.

[22] Jak NSS vyložil již dříve v usnesení ze dne 18. 12. 2023, čj. 4 As 72/2022-38: „*Za situace, kdy stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně aktivně podal odpor a prostřednictvím svého zmocněnce se dále seznamoval s obsahem správního spisu, měl uvedená tvrzení učinit již v tomto řízení. Pokud tomu tak nebylo, nezakládá jeho obecné a ničím neprokázané tvrzení, kterým se snažil zpochybnit, že byl pachatelem (...), ve srovnání s důkazy obsaženými ve správním spise rozumné pochybnosti o totožnosti stěžovatele jako pachatele přestupku...*“ K názoru, že uvedení ničím nepodloženého tvrzení až v odvolacím řízení nasvědčuje jeho účelovosti, se NSS přiklonil i v rozsudku ze dne 25. 2. 2016, čj. 9 As 220/2015-47. Skutkově téměř totožnou věc, kdy obviněný vznesl námitku, že

pokračování

vozidlo při změření rychlosti neřídil, až v odvolacím řízení, zdejší soud posuzoval v rozsudku ze dne 25. 11. 2025, čj. 1 As 156/2025-38 (ten ovšem nemohl mít krajský soud dne 24. 10. 2025, kdy nyní napadený rozsudek vydal, k dispozici). V posledně odkazovaném rozsudku NSS přisvědčil žalovanému správnímu orgánu a dovodil, že hodnocení krajského soudu bylo příliš paušální a zjednodušující, neboť krajský soud se vůbec nezabýval obsahem žalobcových tvrzení ve smyslu jejich věrohodnosti a schopnosti důvodně zpochybnit skutkový stav vyplývající z listin pořízených policií, přičemž zdůraznil, že: „...*nepostačí, pokud přestupce zpochybní skutečnosti plynoucí z listin shromážděných policií jakýmikoliv (být dostatečně konkrétními) tvrzeními, nýbrž se musí jednat o myslitelnou verzi událostí, která vnese do zjištěného skutkového stavu důvodně pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku.*“

[23] Nelze tedy souhlasit s tím, že jakékoli tvrzení obviněného z přestupku, vznesené bez rozumných důvodů až v odvolacím řízení, jež zpochybňuje skutkový stav vyplývající z listinných podkladů ve spise, založí důvodnou pochybnost znemožňující rozhodnout o vině obviněného, resp. nutnost dalšího dokazování. K věci je třeba vždy přistupovat individuálně, je nutné zvažovat celkovou procesní strategii obviněného, věrohodnost jeho tvrzení, důkazy, které pro svá tvrzení navrhuje, apod.

[24] V nyní posuzované věci přitom žalobce průběh správního řízení sledoval a aktivně podal odpor již proti příkazu prvostupňového správního orgánu, z jehož odůvodnění vyplývala i verze skutkového stavu, kterou žalobce zpochybnil až v odvolacím řízení. Za daných okolností nelze přehlížet, že pro otálení s naprosto zásadním tvrzením, že vozidlo v době měření neřídil, žalobce neměl rozumný důvod. Své tvrzení navíc nepodepřel žádnými důkazy ani nekonkretizoval, kdo měl vozidlo v době měření řídit. Jakkoli bylo právem žalobce takovou procesní strategii zvolit, ubírají popsané okolnosti na věrohodnosti jeho tvrzení, a tedy i na způsobilosti tohoto tvrzení založit důvodnou pochybnost o skutkovém stavu plynoucím z listin ve správním spisu.

[25] NSS tak dospěl k závěru, že skutkový děj, jak jej popsal žalobce v odvolacím řízení, se jeví jako vysoce nepravděpodobný. Shodně dle úředního záznamu i tvrzení žalobce došlo k silniční kontrole v obci Litochoř. Žalobce pak specifikoval místo, kde měl být zastížen policejní hlídkou, jako parkoviště Motorestu u Nováků. Z úředního záznamu plyne, že policie vozidlo do zastavení neztratila z dohledu. Jen těžko si přitom lze představit situaci, kdy by policejní hlídka vozidlo pronásledovala na parkoviště Motorestu u Nováků, skutečný řidič by z vozidla vystoupil a odešel, aniž by si toho hlídka všimla, policisté by počkali na místě a poté oslovili žalobce po odemknutí vozidla s tím, že mu bylo před nějakou chvílí změřeno překročení rychlosti. To vše navíc v rozpětí cca 10 minut, neboť žalobce tvrdí, že byl zastaven cca v 13:00 hod. a z listin ve spise vyplývá, že ke změření rychlosti došlo ve 12:49 hod.

[26] NSS nepřehlédl, že krajský soud ve své argumentaci odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, dle něž pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, a na rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, a ze dne 9. 9. 2010, čj. 1 As 34/2010-73, dle nichž má úřední záznam význam zejména pro posuzování rozporů mezi prováděnými svědeckými výpověďmi nebo pro posuzování významu jednotlivých výpovědí. Závěry plynoucí z těchto rozhodnutí však byly později korigovány a částečně překonány, jak již bylo rozvedeno (např. rozsudek NSS ze dne 22. 6. 2016, čj. 1 As 60/2016-30, který v bodech 17-20 shrnuje vývoj judikatury NSS ohledně

přípustnosti úředního záznamu jako důkazu). Nemožnost rozhodnout o vině obviněného na základě úředního záznamu se omezuje toliko na případy, kdy by o spáchání přestupku svědčil výhradně úřední záznam, což však není situace v posuzované věci. Jeho užití k dokreslení celkového průběhu skutkového děje v návaznosti na další důkazy je naopak v souladu s aktuální judikaturou NSS.

[27] NSS po zhodnocení všech okolností věci tedy souhlasí s argumentací stěžovatele, podle níž se tvrzení žalobce, že v rozhodnou dobu vozidlo neřídil, jeví jako účelové a nevěrohodné. Takové tvrzení proto nebylo způsobilé založit rozumnou pochybnost o skutkovém stavu, který byl dostatečně prokázán na základě listin obsažených ve správním spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu